

• E.T. Seton: Protože jsem poznal trýzeň žízně, chtěl bych vykopat studnu, ze které by mohli pit i jiní •

JEŽÍŠ A SAMARITÁNKA

STUDÁNKA

• Farnost sv. Cyrila a Metoděje •

Pozdrav z Bratřejova

Každý, kdo pije tuto vodu, bude opět žíznit. Kdo se však napije vody, kterou mu dám já, nebude žíznit navěky, a stane se v něm pramenem vody tryskající do věčného života -

Jan 4,13-15

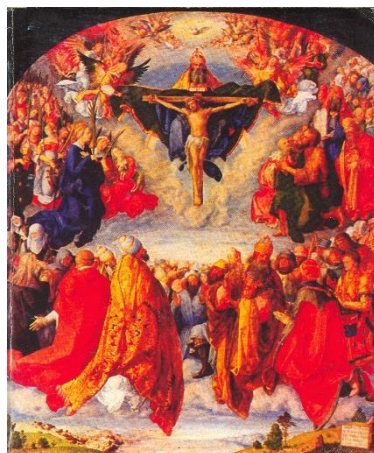
► [Ježíš rozmlouvá se Samaritánkou - YouTube](#)

• Bratřejovský měsíčník č. 249

listopad - 2023

Vychází od března 2003 •

1.11. - Slavnost Všech svatých

V JEDNOM
SPOLEČENSTVÍ

Věříme, že jsou v náručí Boží. Svatost je skutečnost, ke které jsme pozváni my všichni. Svatost neznamená bezvadnost. Neznamená dokonalost, ale svatý je i ten, kdo padá, selhává, ale kdo má vůli povstat. Svatý je ten, kdo je zaujatý pro pravdu. Kdo i když se mýlí, nepřestává hledat, aby postavil svůj život na pevném základě. Ale nejen hledat pravdu, zároveň za tou pravdou stát, a leckdy proto přinést i určitý ústrk, nepochopení, nebo oběť. Svatý je ten, kdo není soustředěn na sebe sama, ale kdo se dovede podívat okolo sebe. Ten, kdo dovede podpořit to dobré v těch druhých. Ke svatosti patří také úžas, nad nádherou a krásou stvoření. To někdy pokládáme jako něco, co sice může patřit k našemu životu, ale co tak jako nesouvisí s našim duchovním životem... Svatý je především ten, a ke svatosti spěje, kdo má radost z Hospodina. Jak krásně říká žalmista: *Radost z Hospodina je mojí silou - Hospodin,*

který oslovuje každého z nás; Hospodin, který nepřestává překvapovat; Hospodin, který chce otevírat naše srdce i mysl.

Když si připomínáme všech svatých, tak je to především pozvání pro nás. Ne nějaké vzpomínání, ne nějaké povznesení nad naši skutečnost, ale právě vstoupit do naší skutečnosti rovnýma nohama, bez nějakého snění. Radost z Hospodina je mojí silou. My máme příležitost přes veškeré své slabosti, nedokonalosti, pády, se stávat Božími dveřmi, Božím okénkem v tomto stvoření a prostředí, jehož jsme součástí. A to už za to stojí, abychom se nad tím nejen zamysleli, ale abychom toto pozvání, tuto čest pro

nás, přijali. Abychom otevřeli svá srdce i mysl. Tehdy se náš život bude jevit trochu jinak, než když jsme pořád ponořeni jenom do sebe sama. Zvláště v současné době, kdy pochopitelně je strach, nejistota, úzkost, co bude a jak bude.

/ Biskup Václav Malý na čt 2, 1.11.2020

Od 1.11.2022 zemřeli:

11.11. - Lidmila Bělíčková
15.12.- Františka Čechmanová
26.12.- Josef Zádřapa – *jáhen*
21. 9.- 23 Ludmila Surovská / *Kamenčáková - Trenčín*

Z jiných církví:

26.11.22 - Marek Jančík

2023

7.3.- Jaroslav Machovský

22.3.- Jolana Štachová –
Lutonina

11.5.- Milada Dubčáková

Bože, Pane živých i mrtvých, smíme se na tebe obracet s každou starostí. Prosíme tě za ty, kteří zemřeli a dosud nejsou plně spojeni s tebou. Zbav je vin a překážek, které jim stojí v cestě k tobě. Dej, ať brzy zakusí plné štěstí života s tebou. Amen.

/ Modlitba.cz

Judova vítězství 1 Mak 3, 1-26

- čtení ze Starého zákona -

V oněch dnech povstal Juda, zvaný Makabejský, syn Matatiášův, místo něho. Pomáhali mu všichni jeho bratři a všichni, kteří se přidali k jeho otci. S radostí vedli boj za Izraele. Daleko široko proslavil svůj národ, oblékl brnění jako hrdina, opásal se válečnou zbrojí do boje a hájil svým mečem tábor. Svými činy se podobal lvu, lvičeti řvoucímu po kořisti. Slídil po odpadlících a pronásledoval je. Spálil ty, kteří týrali, kteří týrali jeho lid. Bezbožníci se ho děsili a všichni ničemové měli z něho hrůzu a záchrana se jeho přičiněním dařila.

Roztrpčoval mnohé krále, ale Jakubovi udělal radost svými činy a jeho památka bude navěky požehnána. Táhl po judských městech a hubil v nich bezbožníky a odvrátil Boží hněv od Izraele. Proslavil se až na kraj světa a shromáždil ty, kteří hynuli.

Apollonis sebral pohanské národy a veliké vojsko ze Samařska, aby se dal do boje s Izraelem. Když se to Juda dověděl, vytáhl proti němu, porazil ho a zabil. Mnoho jich padlo a bylo raněno, ostatní pak utekli. Vzali si z nich kořist a Juda také si vzal Apolloniův meč a po všechny dny s ním bojoval.

Když uslyšel Seron, velitel syrského vojska, že Juda sebral zástupy věrných lidí, řekl: *Výpravou proti Judovi a jeho vojsku, kteří opovrhují královým slovem, zjednám si v říši jméno a slávu.* Vypravil se tedy a táhl s vojskem bezbožníků, silných pomocníků, aby se pomstili na Izraelových synech. Přiblížili se až k Bethorenu. Juda s hrstkou vytáhl proti nim. Když viděli, že to vojsko táhne proti nim, řekli Judovi: *Jak bude moci hrstka nás bojovat proti tak velikému a silnému množství, když jsme ještě k tomu dnes zesláblí hladem?* Juda řekl: *Bohu je snadnější obklíčit mnohé hrstkou mužů; neboť u Pána nebes je stejné zachránit velkým počtem jako malým. Vítězství boje nezáleží na množství vojska, nýbrž na síle, která přichází z nebe. Oni táhnou proti nám s velkou zpupností a bezbožností, aby zahubili nás, naše ženy, naše děti, a aby nás vyplenili, ale my budeme bojovat za svůj život a za své zákony. A Pán sám je rozdrtí před našima očima. Nebojte se jich tedy.* Když domluvil, znenadání na ně udeřil a Seron byl poražen i jeho vojsko před jeho tváří. A pronásledoval ho bethorenskou stezkou až na rovinu. Padlo jich osm set mužů, ostatní pak uprchli do filistínské země. Strach a bázeň z Judy a jeho bratří padly na všechny ostatní národy. Jeho jméno se též doneslo ke králi a všechny národy vypravovaly o Judových bojích.

Christus vivit - Kristus žije

/ papež František

Různé noviny pastorační práce

Mnozí mladí lidé se naučili vážit si mlčení a důvěrné blízkosti Bohu. Roste také počet skupin, které se scházejí k adoraci Nejsvětější svátosti a k modlitbě nad Božím slovem. Není správné podceňovat mladé lidi, jako by nebyli schopni otevřít se kontemplativní modlitbě. Jen je třeba najít správné způsoby a nástroje, abychom jim pomohli vstoupit do této vzácné zkušenosti...

Jedinečnou příležitostí k růstu a také k otevření se pro Boží dar víry a lásky je služba: *mnozí mladí lidé se cítí přitahováni k možnosti pomáhat druhým, zejména dětem a chudým.* Tato služba je často prvním krokem k objevování nebo obnovování křesťanského a církevního života. Mnozí mladí lidé jsou otráveni z našich programů naukové a také duchovní formace a často se dožadují možností, aby mohli převzít aktivnější roli v činnostech ve prospěch druhých.

Nesmíme zapomenout na umělecké výrazové prostředky, jako je divadlo, malířství a další. Zpěv může být pro životní cestu mladých lidí silným podnětem. Svatý Augustin řekl: *Zpívej si, ale kráčeji! Námaze ulevuj zpěvem, nelibuj si v lenosti; zpívej a kráčeji. Děláš-li pokroky, znamená to, že kráčíš. Dělej pokroky v dobrém, prospívej v pravé víře a v dobrém životě. Zpívej a kráčeji.*

Stejně tak má pro mladé lidi významné místo pěstování sportu, jehož potenciál pro výchovu a formaci nesmí církev podceňovat, a tudíž v ní musí mít pevné místo. Svět

sportu potřebuje podporu, aby došlo k odstranění dvojznačností, jako je zbožňování vrcholových sportovců, otrocké posluhování komerční mentalitě a ideologie úspěchu za každou cenu.

Když svatý Basil Veliký psal mládeži, poukázal na úsilí, která se vyžaduje od atletů, aby osvětlil hodnotu sebeobětování se coby prostředku růstu ve ctnostech: *Je třeba si připomenout, že oni na sebe berou tisíce a tisíce námah, aby se všemi možnými způsoby zocelili, při svých gymnastických cvičeních se hodně potí, zkrátka vůbec žijí tak, že celý jejich život před závodem je jenom přípravou na vlastní závod. [Oni] přijímají všechna nebezpečí a námahy, aby dosáhli věnce. Jak potom my, kterým kyne v jiném životě nevyslovitelně mnoho a krásných korun, můžeme spát na obou uších, žít v úplné bezstarostnosti a téměř ani nechít po tom natáhnout ruku?*

V mnohých dospívajících a mladých lidech vyvolává zvláštní přitažlivost setkání se stvořením a činí je vnímavými pro ochranu životního prostředí, jako je to v případě skautů a dalších skupin, které pěstují pobyty v přírodě, stanování, turistiku, výpravy a kampaně na ochranu přírody. Tyto zkušenosti mohou být v duchu svatého Františka z Assisi dobrým začátkem školy všeobecného bratrství a kontemplativní modlitby.

Tyto a další jiné příležitosti otevírají cestu k evangelizaci mládeže. Nesmíme ale zapomínat na to, že vedle proměn v dějinách a změněné vnímavosti mladých lidí existují Boží dary, které jsou stále aktuální a obsahují sílu, jež přesahuje všechny epochy a všechny okolnosti: *Boží slovo, které je stále živé a účinné, Kristova přítomnost v eucharistii, která nás živí, a svátost smíření, která nás osvobozuje a posiluje.* Můžeme také uvést nevyčerpatelné duchovní bohatství, které církev uchovává ve svědectví svých svatých a v učení velikých duchovních učitelů. Třebaže musíme respektovat jednotlivé fáze růstu a někdy musíme s trpělivostí čekat na správný okamžik, nemůžeme nezvat mladé lidi k těmto pramenům nového života. Nemáme právo jim takové veliké dobro upírat.

Cesta v Ježíšovi - P. Elias Vella, exorcista

Příběh farmáře

Byl jednou jeden farmář, který žil v horách. Byl to chudý muž, podobně jako ostatní farmáři, kteří žili v jeho sousedství. Ale díky houževnatosti a pracovitosti se mu podařilo koupit si koně. Radoval se z toho. Farmáři z okolí mu záviděli, ale přesto přišli a blahopřáli mu. Říkali mu: *Přejeme ti, abys měl s tím koněm hodně štěstí.* Ale on odpověděl: *Štěstí, neštěstí, kdo ví, co z toho bude.*

Čas plynul a stalo se, že kůň farmáři utekl. Byla to pro něho velká rána. Farmáři z okolí přišli za ním a říkali: *To je neštěstí.* Ale farmař odpověděl: *Neštěstí, štěstí, kdo ví?!* Po čase se koník vrátil, ale ne sám, přivedl s sebou šest hříbat.

A tak měl farmář najednou místo jednoho koně koní sedm. Sousedé za ním znovu přišli a znovu mu blahopřáli a říkali: *Máš štěstí*. A farmář znovu odpověděl: *Štěstí, neštěstí, kdo ví?!* Jednoho dne se farmářův syn pokusil osedlat jedno z hříbat, aby ho zkrotil. Ale koník chlapce shodil, ten spadl na skálu a polámal si kosti. Okolní farmáři říkali: *Jaké neštěstí*. A farmář znovu odvětil: *Štěstí, neštěstí, kdo ví?!* V té době byla válka a všichni mladí museli narukovat. Když přišli do farmářova domu vojáci, aby odvedli syna, a viděli, že má polámané kosti, na vojnu ho nevzali.

A teď bych se vás chtěl zeptat: *Bylo to neštěstí, bylo to štěstí? Kdo ví?* Poučení z této historky: bez ohledu na okolnosti, ve kterých žijeme, Bůh může využít všechny situace, aby nám dal něco krásného. Ať už žijete v jakýchkoliv okolnostech, nikdy je nenazývejte neštěstím.

Všichni jsme na cestě

Jsme na cestě ke Kristu. Tuto cestu v Kristu musí absolvovat každý z nás. Včetně nás kněží, řeholníků. Každý člověk je na cestě. A proto bych vám dnes rád pověděl něco o své osobní zkušenosti, jak jsem já potkal Ježíše. Chci vás upozornit na některé důležité momenty a přiblížit vám je. Protože pokud se uzdravování neuskutečňuje během cesty, po které každý z nás jde, nikdy nemůže být úspěšné.

Sedmá kapitola listu Římanům

V našem životě je důležité, abychom si uvědomili, že jsme hříšní. To je začátek cesty. Na tomto místě bych vás chtěl upozornit na svatého Pavla. Když čtete sedmou kapitolu z jeho listu Římanům, můžete sledovat, jak se konfrontuje se svým hříchem. Uvedme si pár citátů z této kapitoly: *Víme přece, že zákon je duchovní; já však jsem tělesný, zaprodaný hříchu. Nechápu, co dělám. Vždyť nekonám to, co chci, ale dělám to, co nenávidím 14-15. Jsem si vědom, že ve mně, to je v mém těle, dobro nesídlí. Vůli sice mám, ale dobro vykonat nedovedu. Neboť nekonám dobro, které chci, nýbrž dělám zlo, které nechci 18-19.*

Svatý Pavel říká, že je v něm touha konat dobro, ale v životě ho nekoná. Je v něm jakási síla, která mu brání, aby dělal to, co od něho Bůh chce. Odehrává se v něm boj mezi dobrem a zlem. Tento boj probíhá nejen v člověku, který se nazývá hříšníkem, ale i ve světcích. Pavel nakonec končí tuto kapitolu slovy: *Kdo mě vysvobodí od těla propadlého smrti?* V osmé kapitole odpovídá, že to dokáže jedině Ježíš prostřednictvím svého ducha. Sedmá kapitola listu Římanům představuje Pavla smutného, v konfrontaci se svými hříchy. Ale v osmé kapitole nacházíme Pavla plného radosti, protože nalézá spásu v duchu Božím.

Když se setkávám s velmi smutným člověkem, říkám si: *Teď mám před sebou sedmou kapitolu Římanům*. Když se později ta osoba usměje, tak říkám: *Už jsme přešli do osmé kapitoly*. Je to požehnání, když se neštěstí mění ve štěstí, a naopak, když nám Ježíš dává pocítit skutečnost, že jsme hříšní.

Bůh je Otec, my jsme jeho děti. Nebeský Otec nám jistě vychází vstříc ve všech zkouškách, v nichž se nacházíme. Modlitba nesmí nikdy chybět, abychom byli vždy připraveni spolupracovat s Bohem.

/ Servi della Soferenza - služebníci utrpení

ZEMĚ JE PODNOŽÍ NEBES

Vloni uběhlo 120 let od mučednické smrti
Marie Gorettiové

Wilhelm Hünermann - čtení na pokračování

U Gorettiů si dopřejí jen málo klidu. Je příliš mnoho práce. Marietta však spěchá v tom řevavém žáru do Concy, aby se učila s paní Elvírou katechismus. Je to pro ni hodina štěstí, na kterou se těší celý den. Ta hodná paní vyučuje dítě s velkou laskavostí, ba láskou. Znovu a znovu jí předřikává každou odpověď, jak stojí v katechismu, až si ji malá žákyně zcela bezpečně pamatuje. A jak krásně umí všechno vysvětlit! Marietta by ji poslouchala bez konce. Ta hodina uteče vždycky tak rychle.

Dnes mi trochu pomůžeš při mé práci, vid'! říká paní Elvíra. *Na zámku je totiž dnes svátek a já musím připravit pro paní hraběnku a obě mladé komtesy plesové šaty. Mám plné ruce práce, ale můžeme se přesto přitom učit - Ach ano, ráda vám pomohu,* zajíkal se chudé pachtýřovo dítě a následovalo komornou plno rozehvění přes několik pokojů ozdobených hedvábnými tapetami a orientálními koberci, až došly do místnosti se samými skříněmi. Paní Elvíra otevírá jednu mahagonovou skříň s vysokým zrcadlem na dveřích. Malé Mariettě je jako by ji nějaká dobrotivá víla odnesla do daleké kouzelné země pohádek. A což teprve, když komorná rozprostírá na stole jedny nádherné šaty po druhých. To pak jdou ubohému dítěti oči kolem samým údivem a štěstím. Plaše hladí třpytivé hedvábí a temně žhnoucí samet na drahocenných róbách a těžko by mohla rozhodnout, která z nich je nejkrásnější.

Hled', mé srdíčko, naklání se k ní paní Elvíra, *zde tyto purpurové šaty z florentského hedvábí měla paní hraběnka na sobě, když se poprvé zúčastnila dvorního plesu na královském zámku. Můj Bože, ty jsou pěkné!* Vyklouzlo udivenému dítěti z úst a ty těžké zlaté výšivky jsou jistě moc a moc drahé?

No ovšem, nejznámější římská vyšivačka na tom pracovala celý měsíc. My se však chceme učit katechismus, vid'! Tak tedy co působí posvěcující milost? - Posvěcující milost z nás dělá Boží děti a dědice nebes, odřikávala Marietta po krátkém rozmýšlení, *a je nadpřirozeným životem duše. Kristus Pán ji nazývá svatebním šatem, bez něhož se nikdo nemůže dostat k nebeské hostině. - A paní Elvíro, podívejte se, tu ty šaty z fialového sametu se stříbrnými klasy! Můj Bože, ty jsou ještě hezčí, než ta dvorní róba z florentinského hedvábí - Ty měla na sobě paní hraběnka na šlechtickém plese v Neapoli. Ale ted' mi řekni, kdy Pán Bůh ozdobil tvou duši šatem posvěcující milosti? - Při křtu, paní Elvíro, odpovědělo dítě, ale tu, paní Elvíro, ty azurově modré se zlatými hvězdami! Ani Panna Maria v nebi nenosí asi krásnější - Šat posvěcující milosti je ale ještě drahocennější, připomněla komorná. Já vím, já vím, přikyvovala Marietta, přesto však nemohla odtrhnout oči od mimořádně nádherných šatů z bělostného hedvábí, na nichž byly vyšity stříbrné lilie. Obě ruce si tiskla na bušící srdce před touto pohádkovou nádherou. Ty jsou krásné, ty jsou krásné, opakovala jako ve snu. Ty měla na sobě nejmladší komtesa v minulém roce jako Biancaneve - Sněhurka. Paní*

hraběnka střeží tyto šaty jako zvláštní poklad, protože to ubohé dítě krátce na to zemřelo na zápal plic. Ona je pak dala uložit ve skleněné rakvi do zámecké kaple.

Podnikavá katolická řeholnice

Podnikavá katolická řeholnice, žijící v západoidindickém městě Bombaj, sestra Josefina Albuergue, navazuje kontakt s mládeží prostřednictvím filmové tvorby. Vášeň pro filmovou tvorbu a vzdělávání přivedla sestru k vytvoření prostoru ve filmovém průmyslu, který by mohl přiblížit dnešní mládež, a to prostřednictvím jejího vírou naplněného sedmiminutového hraného filmu natočeného na mobilní telefon za pouhé dva dny.

Sestra Josefina patří do kongregace Řeholnic Ježíše a Marie. Je učitelkou a v současné době působí jako ředitelka střední školy svaté Anežky v Bykulle v Bombaji. Kromě toho, že je pedagožkou, měla vášeň pro filmovou tvorbu. Chyběly jí spisovatelské schopnosti, ale dařilo se jí v kinematografii. Lockdown Covidu-19 jí poskytl příležitost osvojit si některé dovednosti potřebné pro filmovou tvorbu a střih.

Když navštívila kmenové obyvatele, kteří žili v lese Aarey, sr. Josefina zaujal jejich životní styl. Tato zkušenost ji podnítila k natočení dokumentárního filmu s názvem *Pod stromem banyánu: Cesta k sebepoznání*. Film vypráví o životě inženýrky, která se vzdala finančního pohodlí, aby mohla žít v bombajském pralese Aarey a vzdělávat lidi, aby našli své skutečné poslání tím, že se postaví za svá práva. Sestra Josefina získala ocenění za své filmařské schopnosti, když natočila dokumentární film ilustrující existenci kmene v pralese Aarey.

Jako člověk, který má v mé řeholní komunitě na starosti službu mládeži, jsem vyzorovala, že naše mládež investuje většinu svého času do sociálních médií. Domnívala jsem se, že je oslovím jedině tak, že se posílím mediálními a digitálními studii. V tu chvíli jsem se rozhodla, že se musím přihlásit do profesionálního filmařského kurzu, uvedla sestra Josefina v rozhovoru pro Vatican News.

V současné době se kromě služby ředitelky školy zapsala do profesionálního filmařského kurzu v Komunikačním centru svatého Pavla v Bandře v Bombaji. V rámci kurzu profesionální filmové tvorby se cítila inspirována k vytvoření filmu o životě dětí.

Sr. Josefina natočila film *D jako Dumbo* s omezeným rozpočtem ve škole svatého Jana Evangelisty v Marolu v Andheri v Bombaji. Film sleduje příběh Sama, žáka čtvrté třídy, kterému se posmívají, protože nedokáže odříkat matematické vzorce tak rychle jako jeho spolužáci. Chlapec, přezdívaný třídní dumbo, tj. *hlupák*, však své spolužáky překoná, když jim jiný vyučující zadá kreativní úkol.

Film získal nejvyšší ocenění od Institutu svatého Pavla v Bandře v Bombaji. Sestra Josefina převzala cenu z rukou Naseeruddina Shaha, známého bollywoodského herce. Film je v současné době na cestě na online Mezinárodní filmový festival ALP.

Podle sr. Josefiny byl film natočen s omezenými prostředky a jeho téma *na určité úrovni rezonuje s každým. Bylo pro mě velkým překvapením, když Naseeruddin Shah během předávání cen vyzdvihl mé jméno a řekl, že se ztotožňuje s hlavním hrdinou.* Podle sr. Josefiny *Ježíš používal podobenství pro interakci s lidmi doby, ve které žil. V dnešním kontextu věřím, že filmy jsou jedním z nejúčinnějších prostředků, jak šířit Boží slovo ve světě.* - *Cesta dlouhá tisíc mil začíná jediným krokem*, říká jedno čínské přísloví. A toto rčení se stalo nesmírně pravdivým v příběhu sestry Josefiny, která vykročila poprvé do světa filmu. / Prasanthi Mandapati pro Vatican News

Tanec s údery

Box je pro mě, dítě ulice, mimořádný dar. Lidé se mnou zabývají, dívají se na mě, pozorují mě, předávají mi toto umění obratnosti, které někdo z nevědomosti považuje za hrubiánské. Box je školou něžnosti, pozornosti a pokory. Po zápase poražený přijme verdikt a vítěz mu pomůže vstát. Oba zvednou ruce a obejmou se. Ale box nestačí na to, abych vyplavil všechnu svou agresi. Některé poznámky, postoje, pohledy dokážou rozpoutat bouři. V takových případech těžko krotím svůj vztek.

Pracuju s Pierrotem, mladým pětatřicetiletým chlápkem, otcem třinácti dětí, který je taky z dětského domova. Hrozně pije. Nemocný alkoholem, častěji leží než stojí. Když je toho schopen, neustále vyhledává rvačky. Jednoho chladného dne, když jsme na lešení, po mně chce nějaké nářadí a nazve mě *zkurvysynem*. Krev se mi zpění v žilách. Mrsknu mu svou zednickou lžící do obličeje. Udělám mu na ksichtě jizvu za to, že urazil mou matku. Skučí bolestí a skutečně dostane neschopenku. Šéf mě tři dny nenechá pracovat. Pierrot už nikdy nebude v mé skupině. O mé matce se nesmí mluvit špatně, ani když mě opustila.

Po dvou letech v učení obdržím výuční list v oboru sochař kameník u Compagnons du Devoir. Není mi ještě osmnáct let, díky prezidentově výjimce jsem nejmladším absolventem ve Francii. Ten den hulákám radostí. Opatrně poskládám své osvědčení, nasednu na kolo a šlapu plnou parou šedesát kilometrů až k justičnímu paláci. Vejdu do ohromné budovy, jako bych byl doma, najdu tu svou chodbu, svou červenou empirovou lavičku a dveře do kanceláře mé milé soudkyně. Chci jít dál. Někdy strážník mi brání vstoupit pod záminkou, že nemám domluvenou schůzku. Začnu vyřvávat jak blázen, volat do chodby: *Paní soudkyně, paní soudkyně!* Lidé se diví, strážníci mě chtějí vyhodit, já hulákám dál. Najednou se objeví soudkyně. Uf, slyšela mě: *Ale, co se to tu děje? Á, to jste vy, mladíku? Co tady děláte? A proč ten rámus?* -

Dodržel jsem slovo, paní. Slíbil jsem vám, že jestli mi dáte šanci, zvládnou to. Už se stalo, zvládl jsem to! Před třemi hodinami jsem dostal výuční list sochaře a spěchal jsem vám ho přinést! Opravdu si myslím, že je z toho vedle. Prosim, mladíku, pojedte do kanceláře. Vcházím do místnosti, vytahuju vzácný dokument z náprsní kapsy. Opatrně ho rozkládám, jako by byl pokrytý zlatým prachem. Podávám jí ho: Nate, to je pro vás! Říkal jsem vám, že to zvládnou - Ne, je tvůj - Ne, paní, dostal jsem ho díky vám. Získal jsem ho pro vás, je váš.

Cítí mou rozhodnost. Bere osvědčení, pozorně si ho prohlíží. Zašeptá: *Děkuji*. V jejích očích čtu jiná slova vděčnosti. Jsem Masný jako král. Právě jsem daroval nejkrásnější dárek ve svém životě. Dva roky vytrvalosti, boje se svými démony, se zimou a s horkem, s posměchem a ponižováním, s únavou a sklíčeností. Ještě krásnější vítězství než v ringu. Svou soudkyni políbím, abych jí poděkoval - pořád drží můj výuční list v ruce -, a odcházím. V duchu tančím radostí. Na strážníka a na sekretářku houknu: *Vidíte, já nepotřebuj u mít domluvenou schůzku! Jsem její syn!*

Odjíždím na kole za kamarády, Jean-Lucem, Jakubem a ostatními. Vítězství zapijeme na bouřlivé oslavě. O několik dní později mě kontrolují strážníci. Zase kápnu na ten nesourodý pár, Laurela a Hardyho z policejní čety, přívětivého a praštěného. Právě jsem si koupil úplně novou nablýskanou motorku, abych tak oslavil svůj úspěch. Strážník se začne točit jak lasička kolem, snaží se něco najít. Samozřejmě mě podezírá, že jsem ji šlohnul. *To je podezřelé, nevidím číslo motoru ...* Obchází, bedlivě prohlíží, čenichá ... Tak mě štve s tím svým číslem motoru, že popojdu k jejich čtyřistačtyřverce zaparkované na kraji silnice a ptám se s podezřívavým výrazem: *Tohle auto je opravdu vaše, pánové? Zvednu kapotu. Jste si jistí, že je to původní motor? Nikde nevidím číslo motoru ... Divné ... Neukradli jste tak náhodou to auto?* Laurel má úsměv na rtech jako obvykle, ale Hardy, který má zrovna tolik smyslu pro humor jako já trpělivosti, se dočista zasekne! Vytočí se. Vybuchne: *Jen kvůli tomu, že jste syn soudkyně, si nemyslete, že si můžete všechno dovolit...* Vytáhne svůj útržkový blok a napaří mi další pokutu pro urážku veřejného činitele ve výkonu služby. Jeho specialita přidá pár dalších malicherností. *To mi věřte, pošlu to vaší matce. Ať ví, co se děje! A vy se tomu jen tak nevyhnete!* Mám z toho srandu a v tu ránu letím ke své soudkyni: *Paní, dovoluji si vás upozornit, že jsem nejenom syn prezidenta, ale i vaše dítě, a že vám přijde masná pokuta. Nebojte, daří se mi moc dobře a hlouposti nedělám!*

Čekání na Boha

Sestra Vendy Becketová: *Následovat Krista, znamená jen čekat v přišetř na Boha, aby udělal, cokoli se mu zlíbí.* Svatá Kateřina Sienská řekla, že nemáte-li vůbec žádnou trpělivost, potom s největší pravděpodobností nemáte ani žádné jiné ctnosti, které by stály za řeč. Tvrdí, že pravou trpělivost naleznete pouze skrze modlitbu. Ona však nemíni pouze modlitbu za trpělivost, ačkoliv to je dobrý začátek, ale cvičení se v trpělivosti během modlitby samotné.

Většina z nás modlitbu vzdá ještě předtím, než začala, protože se nic neděje, a my jsme příliš netrpěliví, než abychom se učili čekat na Boha. Nezáleží na tom, kde začnete, nebo jaké pokroky děláte. Přijde chvíle, kdy jste udělali vše, co jste mohli udělat, a pak se musíte naučit, jak čekat na Boha. Právě zde se člověk učí praktickou zkušeností, že to není on, kdo modlitbu řídí, ale Bůh. On přichází, kdy on chce, ne, kdy chceme my. Naším úkolem je být stále připraveni ho přijmout.

Čekání na Boha je snadné, kdy se zdá, že je nám nablízku, že naslouchá všemu, co říkáme a dává nám vše, oč ho žádáme. Tomu se říká předstíraná, vypočítavá láska. Skutečnou zkouškou lásky ale je, kdy jsme připraveni stále milovat, dávat, čekat, ačkoliv se zdá, že je Bůh daleko, že vůbec neslyší, nebo nedává to, co po něm žádáme. Svatý Jan od Kříže zcela jasně říká: *Každý, kdo vytrvá v modlitbě, se nevyhnutelně dostane do bodu, kde bude muset čekat na Boha v temnotě uprostřed suchopáru a vyprahlosti. Zde bude muset čelit nejen nesoustředěnosti, ale i pokušení proti víře, naději a lásce.* Když během delšího časového období vůbec nezakoušíte Boží přítomnost, začnete se ptát nejen kde je Bůh, ale zda je Bůh. A pokud Bůh není, jaká je naděje? Pouze ten, kdo je ochoten vydržet čekat na Boha navzdory těmto pokušením, bude očištěn a vytříben takovým způsobem, že bude hotov přijmout toho, který přichází, když ho nejméně čekáte. Pak jej Boží láska postupně promění v toho jediného, jehož se rozhodl následovat. / David Torkington

Bůh působí i v naší temnotě

- I temná období života mohou být dobrými učiteli. Bůh totiž může působit i v naší temnotě, tam, kde my nemáme nic pod kontrolou.
- I temnota nás může mnohému naučit, může nám otevřít oči pro věci, které bychom jinak nepoznali.
- Jako je rok proměňován ročními obdobími, tak je člověk proměňován obdobími radosti, krize, a nakonec smrtí a vzkříšením.
- Zdá se, že není jiná cesta růstu a proměny. Vyhýbáme-li se úzkostlivě temnotě, vyhýbáme se napětí, duchovní kreativité, a nakonec i proměnění.

Bože ty znáš můj život, ty víš, kde a jak prožívám svou temnotu já. Vstupuj, prosím, i do mé temnoty se svou uzdravující a zachraňující mocí.

Dnes nemáme čas,
zítra nebudeme
mít sílu a pozitivitu
tu možná
nebudeme.
Neodkládejme nic.
Žijme skutečně nyní.

z Liturgického kalendáře
- listopad -

1.11.- slavnost **Všech svatých**, doporučený svátek * 2.- vzpomínka na **všechny věrné zemřelé** * 3.- první pátek v měsíci, **adorační den farnosti Bratřejov** a den modliteb za bohoslovce * 4.- památka **sv. Karla Boromejského**, biskupa * 9.- svátek **Posvěcení lateránské baziliky** * 10.- památka **sv. Lva Velikého**, papeže a učitele církve * 11.- památka **sv. Martina Tourského**, biskupa * 13.- památka **sv. Anežky České**, panny * 17.- památka **sv. Alžběta Uherské**, řeholnice * 21.- památka **Zasvěcení Panny Marie v Jeruzalémě** * 22.- památka **sv. Cecílie**, panny a mučednice * 24.- památka **sv. Ondřeje Dung Laca**, kněze, a druhú mučedníků * 26.- **Slavnost Ježíše Krista Krále** * 30.- svátek **sv. Ondřeje**, apoštola.

✦ **Nedělní ohlášky** - na internetové adrese: fon-bratrejov.wz.cz/ohlasky.pdf

✦ **Úklid kostela listopad: 4.11.-** Kamenčáková Ludmila * **11.11.-** Lomicová Vladka * **18.11.-** Kalenda Jiří * **25.11.-** Tomšů Renata

✦ **Slova k zamyšlení:** V průběhu

mše svaté při slavnosti sv. Václava ve Staré Boleslavi kardinál Dominik Duka mimo jiné citoval slova Karla Čapka, který napsal:

Ano, mnoho se změnilo, ale lidé zůstávají stejní, jenomže teď víme, kdo je kdo. Kdo je slušný, byl slušný vždycky; kdo byl věrný, je věrný i teď; kdo se točí s větrem, točil se s větrem i dřív. Kdo myslí, že teď přišla jeho chvíle, myslel vždycky jen na sebe. Nikdo se nestává přeběhlíkem, kdo jím nebyl vždycky. Kdo mění víru, žádnou víru nemá. Člověka nepředěláš, jen se ti vybarví. Národ nepředěláš, ledaže bys měl na to století. Jenom davy můžeš vést dnes tak, a zítra tak. Kdo nenávidí, měl v sobě tu nenávisť vždycky. Kde by se v něm tak najednou vzala. Kdo sloužil, bude sloužit dál. Kdo chtěl dobré, bude zase chtít dobré. Ani vůle se nemění. Neďvej se do tváře, která se změnila. Nikdo se nestane krásnější tím, že změnil tvář. Tvrdá zkouška je i tvrdé poznání. Budoucí foliant našich dějin o naší době bude mít jeden podtitul: Kdo byl kdo. I dobrá paměť patří k těm stálým věcem, jichž je a bude třeba.

Pořad bohoslužeb
Neděle – 10:30hod. ✦ Středa – 17:30hod.

“ “ “

St/1.- za + rodinu Čížovu, Olejníkovu a duše v oči...

Čt/2.- za všechny zemřelé

Ne/5.- za P. Oldřicha Vinklárka

St/8.- za + Jaroslava Černého a živou rodinu

Ne/12.- za farníky

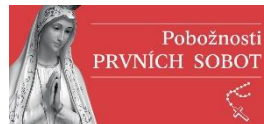
St/15.- na poděkování P. Bohu za dožití roky...

Ne/19.- za živou a + rodinu a duše v očistci

St/22.- za Jiřího Tkadlece, rodiče a živou rodinu

Ne/26.- za Ludvíka a Zdeňku Strakovy, živ. a + r....

St/29.-

✦ **Co jsou první soboty v měsíci?**

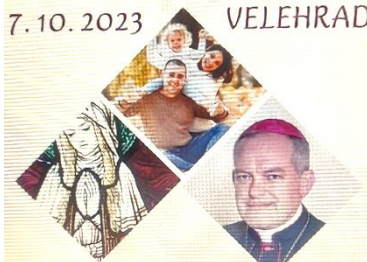
<https://immaculata.minorite.cz/co-jsou-prvni-soboty/>

Podobně jako jsou první pátky v měsíci zaměřené na Nejsvětější Srdce Ježíšovo, a jejich cílem je přinést smír za hříchy proti Mariinu Neposkvrněnému Srdci. K tomu nás vybízela sama Panna Maria ve

Fatimě během zjevení třem fatimským pasáčkům.

Sobota je dnem od nepaměti zasvěceným Panně Marii. Je dnem absolutní a pevné víry Panny Marie, kterou osvědčila po Ježíšově umučení. Je to den její největší prázdnoty a bolesti pro ztrátu Ježíše, ale také den nekonečné důvěry v Boží vítězství. Už sv. Pius X. 3.6.1912 vyzval k této smírné pobožnosti k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Papež Benedikt XV. dne 9.11.1920 tuto smírnou pobožnost potvrdil. Jde o splnění jednoho přání Panny Marie ve fatimských zjeveních.

7. 10. 2023 VELEHRAD

Na pouť Děkanátů Vizovice a Zlín nás pozval na Velehrad Mons. Josef Nuzík, abychom se modlili za obnovu rodin a nová kněžská a řeholní povolání.

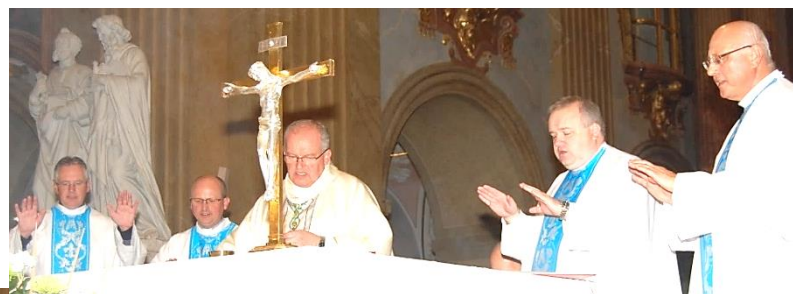
Začátek setkání byl zahájen adorací v 15:00, kterou vedl Mons. Josef Nuzík s naším o. Vladimírem Mrázkem. K prosbám se přidala i naše varhanice Marie Poláčková a Tomáš Špaňhel z Vizovic.

Po ukončení hodinové adorace odpovídal Mons. Josef na různé písemné otázky, které věřící předem vkládali do připravených krabiček ve svých farnostech. Otázky byly přivezeny přímo na Synodální setkání s biskupem na Velehrad. Biskup Josef zdůraznil mj., abychom si vážili kněží, byli jim nablízku, modlili se za ně, pozvali je někdy třeba i na oběd, otázali se jich, zda nepotřebují nějak pomoci nebo něco opravit apod. Rádi by viděli větší účast věřících na mších svatých a také u svátosti smíření. Život osamocených kněží, ale i věřících, kteří také žijí z nějakého důvodu osamocení, není vždy lehký a snadný. To je třeba mít na zřeteli... Biskup Nuzík je sympatický a lidský. Svými odpověďmi dokázal mezi přítomnými navodit srdečnou atmosféru, je otevřený, nic netají a dobře se poslouchá.

Po hodinovém setkání následovala mše svatá, kterou celeburoval biskup Josef Nuzík. Spolu s ním slavili mši svatou všichni zúčastnění kněží obou děkanátů – s naším děkanem otcem Vladimírem Mrázkem po biskupově levici, a zlínským děkanem otcem Kamilem Obrem po jeho pravici.

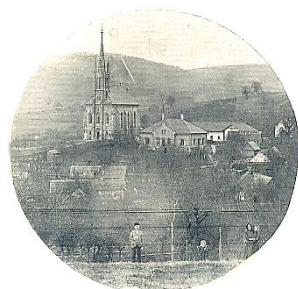
Pouť za obnovu rodin, s prosbou za nová kněžská a řeholní povolání se koná každoročně.

♦ Varhanice Marie přeje varhaníku Pavlovi k jeho 40narozeninám. Také my se Pavle připojujeme k přání a díky Vám oběma, že nemusíme slavit tiché mše svaté – bez varhan.

/ fch

133. výročí
posvěcení kostela

555 let od vzniku
Bratřejova

♦ Jeden z nejstarších snímků
našeho kostela

Bratřejov je nevelká podhorská vesnice, obklopená nádhernou zelení. Leží ve východní části Zlínského kraje. Nejbližší město jsou Vizovice. Odtud se návštěvník Bratřejova musí vydat východním směrem, kde se zanedlouho přiblíží k orientační tabuli, oznamující název naší valašské vesnice. Nadmořská výška se uvádí 420 m. Milovníci a zastánci turistiky mohou z Bratřejova snadno doputovat k nejvyšší okolní hoře Klášťov, vysoké 753 m. Nynější počet obyvatel je 776.

Zdejší valašský lid byl chudý, zabýval se převážně polními a hospodářskými pracemi. Někteří odcházeli za prací i do světa. V neblahých dobách náboženských roztržek byla značná část zdejšího obyvatelstva ovlivněna různými kazateli, kterým zdejší hornatá krajina poskytovala vítaný útulek k hlásání svého učení. V roce 1623 vpadl maďarský šlechtic a válečník Bethlén Gábor na Moravu a neušetřil ani Bratřejov. Byla zde vypálena větší část obce. Také vpád Tatarů v r. 1663 zanechal značné škody na majetku a na 50 mrtvých obyvatel.

Ves Bratřejov byla uváděna jako součást a majetek panství ve Vizovicích. Bratřejovští věřící navštěvovali kostel ve Vizovicích, který je zasvěcen sv. jáhnu Vavřinci. Bratřejov je od Vizovic vzdálen 6 km., tj. víc než 1 hod. pěší chůze. Pro mnohé, především pro starší věřící, byla tato cesta dosti namáhavá a vyčerpávající, zvláště v zimním období. Tehdejší vizovický pan farář a děkan P. Jan Bartoš si byl této obětavosti věřících vědom. Pohlížel na ně se šlechetným srdcem: *Bylo mu jich líto, protože byli jako ovce bez pastýře*, a přál si, aby byli těchto obětí ušetřeni. Umínil si tedy, že s Boží pomocí zbuduje v Bratřejově chrám Páně.

Budovatel našeho chrámu P. Jan Bartoš se narodil 28. 3. 1829 ve Frenštátě pod Radhoštěm. Bohosloveckou fakultu ukončil v Olomouci a r. 1854 byl vysvěcen na kněze. Jako kaplan nastoupil do Újezdu u Luhačovic a po dvou letech pak do Val. Klobouk. Po osmi letech byl 24.11.1864 jmenován farářem a děkanem ve Vizovicích.

Ve válečném období roku 1866 se značná část vizovické fary proměnila v nemocnici pro raněné vojáky, a to vše za podpory finančních a ostatních výdajů P. Bartoše. V říjnu 1866 mu sám císař František Josef I.

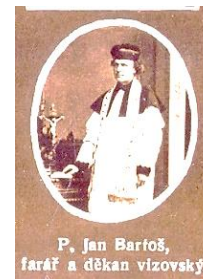
Obec Bratřejov vás zve na oslavu výročí obce
Bratřejov
555 let
od první písemné zmínky

1468 - 2023

V sobotu 21.10.2023 v Kulturním domě Bratřejov

Program:
15:00 h VESELÁ TROJKA Pavla Kršky
19:00 h ELÁN Revival Morava
21:30 h The Dees Four

Občerstvení zajištěno

P. Jan Bartoš,
farář a děkan vizovický,

osobně udělil za prokázanou a obětavou službu raněným vojákům v době rakousko-pruské války vyznamenání zlatého kříže s korunkou. Po skončení války se pan děkan oddal a zasvětil své duchovní činnosti. Svého velkého cíle a úmyslu se nevzdal. Nezapomněl na bratřejovské věřící. Sbírkami nashromáždil asi 14 000 zlatých a s Boží pomocí a mnoha obětavých pomocníků se pustil do Bohumilého díla. Arcibiskupská konzistoř si cenila a uznávala děkanovu záslužnou a obětavou činnost a několikrát mu své ocenění vyslovila. Roku 1893 jej olomoucký arcibiskup Kohn jmenoval knížecím assessorem /přisedicím /.

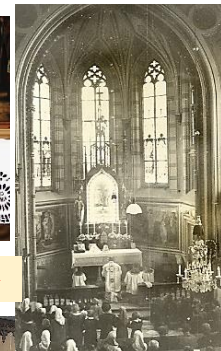

Základní kámen nového kostela byl položen 7. 5. 1871. 22. 10. 1890 posvětil zbudovaný chrám brněnský biskup František Saleský Bauer, pozdější olomoucký arcibiskup. Přestože byl chrám zdárně vybudován a posvěcen, uplynulo ještě téměř devět let, než zde byla zřízena duchovní správa, jejíž začátek se datuje od 23. února 1899. Prvním naším farářem byl P. Antonín Sopůch /1857-1932/.

Co znamená chrám? Dům Boží * Místo setkání člověka s Bohem * Místo uskutečňování tajemství Eucharistie * Duchovní centrum obce * Živé srdce obce * Dominanta obce.

Slavnostní mši svatou ve výroční den posvěcení kostela slavil P. Mgr. Vladimír Mrázek, který je současně farářem a děkanem děkanátu Vizovice a také naším současným farářem.

Interiér kostela v 50letech 20 st. ➔

Chvilky před kostelem po mši svaté

Strouhanka ochucená snadno a rychle. Zbylé rohlíky a housky nakrájejte na plátky, naskládejte na plech a při teplotě 150-160°C je nechte péct. Když pečivo ztvrdne, vložte ho do plastického sáčku a rozdrťte válečkem. Jemná strouhanka je rychle hotová. Můžete do ní přidat ještě špetku rozdrčených sušených bylinek. Bude pak krásně vonět.

Decentní česnekové aroma postačí. Marináda s česnekem velmi rychle přebere jeho výraznou příchutí. Pokud ji chcete potlačit a nechat vyniknout jinému koření, pouze vytřete polovinou stroužku mísu, ve které budete maso marinovat.

Jak správně skladovat třený koláč. Koláč z třeného těsta vydrží déle svěží a šťavnatý, když pod poklop s koláčem vložíte čtvrtku jablka.

Kypré omeletky. Těsto na omelety a lívance bude kypřejší a velmi chutné, když do něho před pečením přidáme buď nastrohaný uvařený brambor, nebo jemně postrouhanou malou mrkev.

Příprava sklenic. Aby zavařovací sklenice nepraskly, až do nich nalijete horký džem, řádně je vymyjte a předehejte je - položte na plech s novinami a dejte na 10 minut do středně teplé trouby.

Sušení hub v troubě. Sušíte-li houby v troubě, nejdříve odkrojte nožičky, protože rády tuhnou. Sušte při nejnižší teplotě a poté uskladněte na suchém místě.

Volá blondýna na policii: ukradli mi z auta volant, palubní desku i šlapky na plyn. Policista: posílám hlídku. Za 10 minut opět volá: Prosím vás zrušte to, já si omylem sedla na zadní sedačku

žakovské knížky: No to je hrůza, Pepík zase dostal pětku - Co zase vyvedl synáček?, ptá se otec - Nevěděl, kde je Afrika - To musí být někde nedaleko, protože k nám do práce jezdí černochoch na kole.

Pane doktore, teploměrem mi recept asi nenapíšete - Tak kde jsem nechal propisovačku? - Myslím, že ji mám pod paží * Dnešní večere se ti opravdu povedla - Aby ne, ani nevíš, jak daleko jsem musela pro ni jít ♦ Fero, žena ti poslední dobou jen kvete - Také pozoruji. Asi mám v revíru škodnou ♦ Víš, jaký je rozdíl mezi vdovou a slaměnou vdovou? - Jaký? - Vdova ví, kde leží její muž ♦ Nemůžete se hádat doma v soukromí a ne na ulici? - Ne, protože doma bych si na ženu netroufl ♦ Už konečně vstaň, flamendře a pojď snít - Nebudu snít - To chceš obědovat na hladný žaludek? ♦ Máti nahlíží do

**PROSÍME,
PO ZAZVONĚNÍ
VYČKEJTE!
MÁME DOBRÝ SLUCH,
ALE NEMÁME KŘÍDLA 🙄**
DĚKUJEME